

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

 WARSZAWA.

Nr. 9.

 1 maja 1933.

T R E Ś Ć :

ROZPORZADZENIE

Str.

3. Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 kwietnia 1933 r. o utworzeniu kancelarii notarialnej w Borystawiu, w okręgu sądu okręgowego w Samborze 150

OKÓLNIK

- Nr. 1689/II. G. S./33 w sprawie tymczasowego pokrywania przez Skarb Państwa kosztów egzekucyjnych za wierzycieli, którym przyznano prawo ubogich, tudzież wydatków powstałych w toku egzekucji wszczętej z urzędu 150

KOMUNIKATY:

- w sprawie wykonania art. 4 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 239) 152
 w sprawie wykładni ustawy o opłatach stemplowych 157
 w sprawie przekazywania obiektów stanowiących własność Skarbu Państwa 157

RUCH SŁUŻBOWY:

- Ruch służbowy w sądownictwie 158
 Obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich 159

BIBLIOGRAFJA

 159

K O M U N I K A T

w sprawie wykonania art. 4 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. Ustaw R. P. Nr. 26, poz. 239).

Do wszystkich władz wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Ministerstwo Skarbu nadesłało następujący okólnik z dnia 12 kwietnia 1933 r. Nr. D. I. 19025/Em/33:

W celu wykonania art. 4 ustawy z 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 239) oraz ustalenia jednolitego trybu postępowania przy wydawaniu określonych tam orzeczeń Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

CZĘŚĆ I.**§ 1.****Kto jest obowiązany do zgłaszania.**

Do zgłaszania swych praw emerytalnych z tytułu służby w państwach zaborczych są obowiązani wszyscy stali i prowizoryczni funkcjonariusze państwowi oraz zawodowi wojskowi, którzy przed wstąpieniem na służbę w Państwie Polskim pełnili w państwach zaborczych służbę, podlegającą zaliczeniu do wysługi emerytalnej w myśl art. 81 i 84 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380) i pozostawali w służbie w dniu 1 kwietnia 1932 r., t. j. w dniu wejścia w życie pomienionej ustawy z 18 marca 1932 r., bądź też zostali do niej przyjęci po dniu 1 kwietnia 1932 r., ale przed dniem 1 stycznia 1934 r.

Obowiązek zgłoszenia ciąży również na funkcjonariuszach państwowych, zawieszonych w służbie oraz pozostających w stanie nieczynnym (rozporządzalności) lub na urlopie bezpłatnym.

Obowiązek zgłoszenia praw dotyczy funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, ubiegających się o doliczenie służby, wspomnianej w ustępie pierwszym, bez względu na to, czy służbę tę zgłaszali już kiedykolwiek, czy to w szczególności przy sposobności ustalenia dodatku za wysługę lat na zasadzie ustaw uposażeniowych z 13 lipca 1920 r., lub na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 marca 1928 r., czy też przy sposobności wypełniania arkuszy spisowych na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z 4 listopada 1932 r., czy wreszcie ubiegając się w swoim czasie o ustalenie wysługi emerytalnej w czasie czynnej służby państwowej.

Funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, którzy pełnili służbę w państwach zaborczych, nie zwalnia od obowiązku zgłoszenia tej służby okoliczność, że jest ona odnotowana w wykazie służbowym, a odpowiednie dokumenty znajdują się w aktach osobowych, gdyż sam fakt posiadania przez władzę dokumentów czy ich odpisów, stwierdzających służbę funkcjonariusza państwowego lub zawodowego wojskowego w państwie zaborczem, nie czyni zadość wymaganiom art. 4 ustawy z 18 marca 1932 r., artykuł ten bowiem wymaga kategorycznie zgłoszenia praw, posiadanie zaś dokumentów może tylko uwalniać interesowaną osobę od obowiązku ponownego przedkładania dowodów, ale samo przez się nie stanowi zgłoszenia.

§ 2.**Kto nie jest obowiązany do zgłaszania.**

Nie tracą swych praw z tytułu służby w państwach zaborczych, mimo niezgłoszenia tych praw osoby, z którymi stosunek służbowy został lub zostanie rozwiązany przed dniem 1 stycznia 1934 r.

Również nie są obowiązane do zgłaszania swych praw z tytułu służby w państwach zaborczych osoby, z którymi przed dniem 1 kwietnia 1932 r. rozwiązano stosunek służbowy, a następnie przyjęto je ponownie do służby (reaktywowano), jeżeli przy poprzednim rozwiązaniu stosunku służbowego przyznano im zaopatrzenie emerytalne, zaliczając do wysługi służbę zaborczą.

§ 3.**Co winno zawierać zgłoszenie.**

W zgłoszeniu należy podać: w jakim państwie zaborczem, w jakich działach służby i urzędach i na jakich stanowiskach była pełniona zgłoszona służba, oraz na jakich dokumentach opiera się zgłoszenie; w zgłoszeniu należy również wskazać dokładne daty rozpoczęcia i ukończenia danej służby. Zgłoszenia nie odpowiadające tym warunkom nie będą rozpatrywane.

Prawa emerytalne z tytułu służby w państwach zaborczych będą rozpatrywane tylko w zakresie zgłoszenia, niezgłoszenie przeto jakiegos okresu służby uniemożliwi następnie zaliczenie go do wysługi emerytalnej, nawet gdyby okres ten był odnotowany w wykazie służbowym i udowodniony znajdującymi się w aktach lub złożonymi przy zgłoszeniu dokumentami.

§ 4.**Udowadnianie zgłaszanych praw.**

Wraz ze zgłoszeniem winno nastąpić udowodnienie praw z tytułu służby w państwach zaborczych przez złożenie oryginalnych dokumentów, lub ich urzędowych odpisów, stwierdzających daną służbę, w braku zaś tych dokumentów — przez złożenie pisemnego zeznania co najmniej dwóch wiarogodnych świadków, którzy ze zgłaszającym pozostawali równocześnie na służbie w tym samym urzędzie lub oddziale; własnoręczność podpisów świadków powinna być urzędowo potwierdzona.

Jeżeli natomiast potrzebne dowody zgłaszanej służby znajdują się już w aktach osobowych, wystarczy powołać się na nie.

§ 5.**W jakim terminie należy zgłaszać swe prawa i składać dokumenty.**

Zgłoszenie praw winno nastąpić w nieprzekraczalnym terminie przed dn. 1 stycznia 1934 r. Po tym dniu nie będą również przyjmowane żadne dodatkowe ani uzupełniające zgłoszenia. Niezgłoszenie w tym terminie powoduje bezwzględnie utratę prawa do zaliczenia służby zaborczej do wysługi emerytalnej.

Udokumentowanie zgłoszenia winno nastąpić w zasadzie również przed dniem 1 stycznia 1934 r. Przekroczenie jednak tego terminu może być wyjątkowo uwzględnione, jeżeli samo zgłoszenie praw zostało dokonane przed dniem 1 stycznia 1934 r., a opóźnienie w złożeniu dokumentów zostało wywołane okolicznościami niezależnymi od woli zgłaszającego. W żadnym jednak przypadku dokumenty nie mogą być składane po dniu 31 grudnia 1935 r.

§ 6.**Dokąd należy wnosić zgłoszenia.**

Zgłoszenia wraz z dokumentami należy wnosić do swych bezpośrednich władz przełożonych.

CZĘŚĆ II.

§ 7.

Tryb postępowania władz skarbowych.

W myśl art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. i art. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 735) orzecznictwo w sprawach emerytalnych funkcjonariuszów cywilnych wszystkich działów administracji państwowej należy od dnia 1 listopada 1932 r. do wyłącznej kompetencji władz skarbowych. Orzecznictwo w sprawach emerytalnych zawodowych wojskowych pozostaje nadal w kompetencji władz wojskowych w porozumieniu jednak z właściwymi władzami skarbowymi.

W związku z tem ustala się następująco kompetencję władz skarbowych w zakresie wydawania orzeczeń, przewidzianych w pomienionym art. 4 ustawy z dnia 18 marca 1932 r.:

- a) Ministerstwo Skarbu wydaje orzeczenia w przedmiocie praw emerytalnych zaborczych wszystkim funkcjonariuszom cywilnym, zatrudnionym etatowo we władzach naczelnych i centralnych, sędziom i prokuratorom Sądu Najwyższego, sędziom Najwyższego Trybunału Administracyjnego oraz wszystkim funkcjonariuszom państwowym IV st. sł. i wyższych, niezatrudnionym we władzach naczelnych i centralnych;
- b) Izba Skarbowa I we Lwowie wydaje orzeczenia funkcjonariuszom V st. sł. i niższych stopni oraz pozostałym sędziom i prokuratorom, zatrudnionym we władzach i urzędach na terenie dzielnicy Małopolskiej;
- c) Izba Skarbowa w Poznaniu wydaje orzeczenia funkcjonariuszom V st. sł. i niższych stopni oraz pozostałym sędziom i prokuratorom, zatrudnionym we władzach i urzędach na terenie dzielnic Wielkopolskiej i Pomorskiej;
- d) Śląski Urząd Wojewódzki (Wydział Skarbowy) w Katowicach wydaje orzeczenia funkcjonariuszom państwowym V st. sł. i niższych stopni oraz pozostałym sędziom i prokuratorom, zatrudnionym we władzach i urzędach na terenie dzielnicy Śląskiej, wreszcie
- e) Izba Skarbowa Grodzka w Warszawie wydaje orzeczenia funkcjonariuszom państwowym w V st. sł. i niższych stopni oraz pozostałym sędziom i prokuratorom, zatrudnionym we władzach i urzędach na terenie pozostałych dzielnic Polski.

Funkcjonariuszom, delegowanym czasowo do służby w innych władzach, sądach i urzędach wydają orzeczenia te władze skarbowe, któreby były właściwe w przypadku, gdyby delegacja nie miała miejsca.

W stosunku do zawodowych wojskowych orzeczenia wydają: oficerom: Ministerstwo Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, a

szeregowym: właściwy Dowódca Okręgu Korpusu w porozumieniu z właściwą władzą skarbową II instancji.

§ 8.

Postępowanie wstępne.

Zarządza się następujący tryb wnoszenia zgłoszeń przez funkcjonariuszów cywilnych oraz postępowania przy rozpatrywaniu tych zgłoszeń przez władze:

Władza, do której zgodnie z § 6 interesowana osoba wniesie zgłoszenie, winna odnotować na niem dokładną datę wniesienia, gdyż data ta w myśl § 5 będzie m. i. decydować o skuteczności zgłoszenia.

Następnie, o ile władzą tą jest władza I instancji, przesyła ona zgłoszenie wraz z dokumentami, dołączonymi do zgłoszenia lub znajdującymi się w aktach, do swej władzy przełożonej, t. j. władzy resortowej II instancji. Ta zaś ostatnia, o ile chodzi o funkcjonariusza IV st. sł. lub wyższego przedkłada zgłoszenie władzy resortowej III instancji.

W ten sposób postępowanie wstępne dla orzecznictwa z art. 4 ustawy z 18 marca 1932 r. należy do władz naczelnych i centralnych dla osób, wymienionych w § 7 lit. a niniejszego zarządzenia, oraz do władz II instancji — dla wszystkich innych funkcjonariuszów.

Władze, do których należy postępowanie wstępne, po otrzymaniu zgłoszeń winny porównać je z danymi, zawartymi w dokumentach, a gdyby się okazało, że zgłoszone okresy nie pokrywają się z temi danymi albo też, że dowody, na które interesowana osoba powołuje się w zgłoszeniu, są niewystarczające, obowiązane są zawiadomić o tem interesowanego i wezwać go do usunięcia braków względnie udzielenia wyjaśnienia w terminie, który należy określić odpowiednio do potrzeby i zachodzących okoliczności.

Termin, wyznaczony na dodatkowe złożenie dokumentów, może być przedłużony, jeżeli interesowany jeszcze przed upływem tego terminu zawiadomi władzę o niemożności jego dotrzymania i wykaże następnie przy składaniu dowodów, że opóźnienie nastąpiło nie z jego winy.

§ 9.

Wydawanie orzeczeń.

Gdy czynności wstępne są ukończone i można już wydać orzeczenie, albo gdy termin wyznaczony na dodatkowe złożenie dokumentów upłynął władza resortowa przesyła kompletne akta sprawy właściwej władzy skarbowej (§ 7 lit. a-e), to jest: władze naczelną i centralną — Ministerstwu Skarbu, a władze i urzędy II instancji — właściwej Izbie Skarbowej. Władze skarbowe wydają z kolei orzeczenia, według wzoru następującego:

(nazwa władzy skarbowej)

L. Data
Do
Pan
w

Załatwiając podanie, wniesione w dniu do (nazwa władzy skarb.) — na podstawie art. 4 ustawy z 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 239) orzeka, że zgłoszony przez Pan okres służby, pełnionej w państwie zaborczem od dnia do dn. podlega zaliczeniu do wysługi emerytalnej na zasadzie postanowień art. 81 (84) ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z r. 1931 Nr. 42, poz. 380); zgłoszon., natomiast przez Pan okres służby od dn. do dn. nie

podlega zaliczeniu do wysługi emerytalnej na
zasadzie powoła. artykuł. ustawy eme-
rytalnej, ponieważ

(pouczenie o środku prawnym)
(Odcisk pieczęci)

Podpis

W orzeczeniach, wydawanych przez władze skarbowe II instancji, należy pouczyć, że od danego orzeczenia służy w myśl art. 82 i 83 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) odwołanie do Ministerstwa Skarbu w ciągu dni 14-tu od doręczenia orzeczenia za pośrednictwem władzy skarbowej, która wydała zaskarżone orzeczenie.

Orzeczenia, wydane przez Ministerstwo Skarbu, są natomiast ostateczne w administracyjnym toku instancji i mogą być zaskarżone tylko do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Oryginały orzeczeń władzy skarbowej, określające prawa w myśl art. 4 ustawy z 18 marca 1932 r. przesyła władza skarbową właściwej władzy resortowej celem doręczenia, zwraca otrzymane akta sprawy i dołącza odpis orzeczenia dla przechowania w aktach osobowych.

Dowód doręczenia oryginału orzeczenia należy przechować również w aktach osobowych.

§ 10.

Odwołania.

Odwołania od orzeczeń władz skarbowych II instancji do Ministerstwa Skarbu powinny być wnoszone za pośrednictwem tej władzy, która zgodnie z § 8 jest powołana do uskutecznienia czynności wstępnych. Władza ta dołącza do odwołania odpowiednie akta i przesyła je właściwej władzy skarbowej celem przedstawienia odwołania Ministerstwu Skarbu do rozstrzygnięcia.

Wniesienie jednak przez interesowaną osobę odwołania wprost do władzy skarbowej z pominięciem wskazanego wyżej trybu postępowania nie może pociągać za sobą dla tej osoby żadnych ujemnych skutków prawnych.

§ 11.

Wypadki szczególne.

W przypadku, gdy po wniesieniu zgłoszenia, ale przed 1 stycznia 1934 r. stosunek służbowy z danym funkcjonariuszem państwowym lub zawodowym wojskowym zostanie rozwiązany (np. przez jego śmierć), postępowanie, wszczęte z mocy art. 4 ustawy z 18 marca 1932 r., umarza się, a jego prawa emerytalne z tytułu służby w państwie zaborczem rozpatruje się w normalnym toku postępowania emerytalnego.

W przypadku, gdy po wniesieniu zgłoszenia, ale przed doręczeniem orzeczenia, wydanego w I instancji z mocy art. 4 ustawy z 18 marca 1932 r. stosunek służbowy z danym funkcjonariuszem państwowym lub zawodowym wojskowym zostanie rozwiązany po 31 grudnia 1933 r. (np. przez jego śmierć) należy postępowanie, wszczęte z mocy art. 4 ustawy z 18 marca 1932 r. połączyć ze zwykłym postępowaniem emerytalnym;

zgłoszone zaś przez niego prawa emerytalne z tytułu służby w państwie zaborczem rozpatrzyć łącznie z prawami z tytułu służby państwowej polskiej.

W przypadku, gdy stosunek służbowy z danym funkcjonariuszem państwowym lub zawodowym wojskowym zostanie rozwiązany po doręczeniu mu orzeczenia, wydanego z mocy art. 4 ustawy z 18 marca 1932 r. postępowanie, przewidziane w tym artykule, nie ulega umorzeniu w razie wniesienia przez interesowanego odwołania lub skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, właściwe jednak władze skarbowe, wydając w związku z rozwiązaniem stosunku służbowego z daną osobą dekret emerytalny, oprą się przy orzekaniu o uprawnieniu interesowanego m. i. na orzeczeniu, wydanym ostatecznie z mocy art. 4 ustawy z 18 marca 1932 r. nie biorąc pod uwagę okoliczności, czy od orzeczenia tego zostało wniesione odwołanie lub skarga. W przypadku zaś, gdy następnie władza odwoławcza lub Najwyższy Trybunał Administracyjny uwzględni odwołanie lub skargę, władza skarbową, która wydała dekret emerytalny, wznowi postępowanie w trybie art. 95 lit. a i 96 pkt. 1 lub 2 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym i wyda nowy dekret emerytalny z mocą wsteczną.

Ministerstwo Skarbu prosi o podanie do wiadomości wszystkim funkcjonariuszom państwowym przepisów, zawartych w §§ 1 do 6 i § 10 okólnika. W ten sposób uniknie się skarg i zażaleń w przyszłości ze strony osób zainteresowanych, że skutkiem nieświadomości obowiązujących przepisów i niezawiadomienia ich o sposobie i terminie składania zgłoszeń utraciły prawa emerytalne z tytułu służby w państwach zaborczych.

K O M U N I K A T

w sprawie wykładni ustawy o opłatach stemplowych.

Do wiadomości urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Ministerstwo Sprawiedliwości, stosownie do § 3 reg. og., zawiadamia, że w Nr. Nr. 3 i 6 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu za 1933 r. poz. poz. 25 i 53 została ogłoszona wykładnia ustawy o opłatach stemplowych.

K O M U N I K A T

w sprawie przekazywania obiektów stanowiących własność Skarbu Państwa.

Władzom asygnującym wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa do wiadomości dodatkowo do okólnika poz. 370 Zb. rozp. i okóln.

Ministerstwo Skarbu, Warszawa, dn. 24 lutego 1933 r. L. D. III. 2442/1/33. W sprawie przekazywania obiektów państwowych. Do Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydium Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw w/m. W uzupełnieniu okólników z dnia 17 maja 1930 r. L. D. III.

1250/1/30 i z dnia 9 lutego 1931 r. L. D. III. 3577/1/30 w sprawie przekazywania obiektów, stanowiących własność Skarbu Państwa, Ministerstwo Skarbu komunikuje, że zasada odpłatności, zastosowana w powołanych okólnikach do państwowych przedsiębiorstw skomercjalizowanych, wydzielonych z administracji państwowej na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 195) i do przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, rozciągnięta zostaje również i na przedsiębiorstwa państwowe (monopole) „Polski Monopol Tytoniowy”, „Polski Monopol Solny” i „Państwowy Monopol Spirytusowy” w związku z ustawą z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240) oraz rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 497) i z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586), wyodrębniającymi z ogólnego majątku Skarbu Państwa cały majątek, oddany tym przedsiębiorstwom (monopolom).

RUCH SŁUŻBOWY.

Ruch służbowy w sądownictwie.

Aplikanci sądowi.

Postanowieniem prezesa sądu apelacyjnego w Poznaniu:

Mianowani aplikantami: Józef Błaszak w dn. 10 stycznia 1933 r.; Jan Erdmann w dn. 12 stycznia 1933 r.; Henryk Szabliński w dn. 16 stycznia 1933 r.; Stefan Meder w dn. 18 stycznia 1933 r.; Tadeusz Szetkiewicz w dn. 25 stycznia 1933 r.; Edward Gawroński w dn. 27 stycznia 1933 r.; Mieczysław Rachwał w dn. 30 stycznia 1933 r.; Emiljan Nawrocki w dn. 3 lutego 1933 r.; Marjan Knopiński w dn. 3 lutego 1933 r.; Mieczysław Ziemiński w dn. 3 lutego 1933 r.; Marjan Pruski w dn. 8 lutego 1933 r.; Stanisław Szymczewski w dn. 8 lutego 1933 r.; Kazimierz Łukowski w dn. 8 lutego 1933 r.; Kazimierz Słaby w dn. 9 lutego 1933 r.; Marjan Tuszyński w dn. 18 lutego 1933 r.; Marjan Nowakowski w dn. 23 marca 1933 r.; Edmund Goławski w dn. 25 marca 1933 r.

Obwieszczenia o wolnych stanowiskach sędziowskich.

Miejscowość	S t a n o w i s k a					Przewodni- czący sądów pracy
	Sędzio- wie apela- cyjni	Sądy okręgowe		Sądy grodzkie		
		Sędzio- wie okręgowi	Sędzio- wie śledczy	Sędziowie sprawujący kiero- wnictwo sądu	Sędzio- wie grodzcy	
Bełchatów (s. o. w Piotrkowie)					1	
Borszczów (s. o. w Czortkowie)					2	
Brzesk (s. o. w Tarnowie)					1	
Chojnice					1	
Grodno			1			
Kopyczyńce (s. o. w Czortkowie)					1	
Kościerzyna (s. o. w Chojnicach)					1	
Kraków	1		1		2	
Łomża			1			
Łódź					1	
Maków Podhalański (s. o. Wadowicach)					1	
Mielnica (s. o. w Czort- kowie)					1	
Pilica (s. o. w Sosnowcu)					1	
Podkamień (s. o. w Zło- czowie)				1		
Sępólno (s. o. w Choj- nicach)					1	
Sokółów (s. o. w Rze- szowie)					1	
Starogard (s. o. w Choj- nicach)				1	1	
Tarnów					1	
Tczew (s. o. w Choj- nicach)					1	
Tuchola (s. o. w Choj- nicach)					1	
Warszawa			1			

Uwaga: k. oznacza wydz. karny.
c. oznacza wydz. cywilny.

Podania ze zgłoszeniem kandydatury na powyższe stanowiska nale-
ży wnosić w terminie czternastodniowym od daty niniejszego Dziennika
do właściwego prezesa sądu.

BIBLIOGRAFJA.

Nakładem Księgarni Powszechnej w Krakowie ukazały się „Wzory
procesowe według kodeksu postępowania cywilnego” w opracowaniu Dr.
Ignacego Rosenblutha. Część pierwsza obejmuje wzory pozwów, skarg,
środków odwoławczych i innych pism procesowych; część druga zaś wzo-

ry wyroków, postanowień i protokółów sądowych. Ponadto ten sam autor opracował wnioski i pozwy w postępowaniu egzekucyjnym, stanowiące dalszą część biblioteki wzorów prawniczych wydawanej przez Księgarnię Powszechną.

Nakładem Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie wyszła książka pod tyt.: „Ustawa o opłatach stemplowych wraz z przepisami wykonawczymi. Teksty i komentarz”. Opracował Achilles Rosenkranz (stronic XX i 1041). Cena egzemplarza broszurowanego 32 zł., oprawnego 34 zł.

Książka zawiera — po wstępie teoretycznym pod tyt. „O istocie opłaty stemplowej” — tekst ustawy o opłatach stemplowych: przy poszczególnych artykułach ustawy są przytoczone przynależne do nich paragrafy rozporządzenia wykonawczego, nowele, wykładnie ustalone przez Ministerstwo Skarbu oraz objaśnienia, ułożone przez autora.

W dalszym ciągu znajdują się: „instrukcja w sprawie opłat stemplowych od pism, wiążących się z umowami, zawieranymi przez urzędy państwowe oraz przez zakłady i przedsiębiorstwa państwowe” tudzież „instrukcja do ustawy o opłatach stemplowych, zawierająca przepisy dla organów sądowych”. Zamykają książkę 4 skorowidze: 1) skorowidz przepisów ustawowych o opłatach stemplowych, 2) skorowidz paragrafów rozporządzenia wykonawczego, 3) skorowidz wykładni, ustalonych przez Ministerstwo Skarbu, 4) skorowidz rzeczowy.

Materiał oficjalny, zebrany w książce, został podany według stanu z dnia 8 marca 1933 r.